

„No jo, protáhlo se to,“ řekl neurčitě a uhnul pohledem. Zlomyslné svědomí mu totiž zrovna nabídlo vzpomínku na nahou Jente, která se ho po ranním milování zeptala, jestli se ještě někdy uvidí.

„A tajemný nejsem, klidně ti všechno řeknu, ptej se,“ pokusil se o rozšafný tón, konečně se na ni podíval zpříma a vesele rozhodil rukama. „Fotil jsem různé pláže, lidi, jsou tady taková zadumaná zákoutí, to by se ti líbilo.“

V tomto ohledu mluvil pravdu. Podařilo se mu vstát za svítání a vyfotit hippie příbytky, barevné přehozy, opuštěné ohniště a slunce vycházející nad pláží květinových dětí. O konkrétním místě ale Karolíně říkat nechtěl, protože měl obavu, že by se tam chtěla vypravít, a seznamovat ji s Jente rozhodně neměl v úmyslu. S Polákem se ale domlouvali, že se ještě uvidí, i když termín a vlastně ani místo nedokázali pořádně vymyslet. *Odevzdej to vesmíru, hombre, ten naše kroky zase svede dohromady*, zvedl Rubikowski obřadně dlaně k nebi, když se loučili.

„Vzal bys mě příště s sebou?“ zeptala se Karolína, přešlápla na místě a upravila si vlasy. Její bledě modré oči se do něj vpíjely a Danielovi teď připadalo, že jsou vlastně zelenomodré, lemované jemnými vráskami a lákají ho na cestu, ze které není návratu.

„Dane?“ zeptala se laskavě, když neodpovídal, protože nedokázal sám vystoupit z hypnotického transu.

„Ano? Ano! A... Co vlastně?“ Stříbrné zvonečky spolehlivě dokončily lobotomii jeho mozku, takže jen odevzdaně pokrčil rameny. Vážně se už zase usmíval jako idiot? Proč je ta ženská tak sexy? A co se stalo s její nedostupností? Jeho vnitřní hlas jen marně hledal slova, natož aby z nich dokázal seskládat smysluplné odpovědi.

„Ptala jsem se, jestli bys mě nevezl na nějaký pracovní výlet. Ivoš se mnou nikam jet nechce, ale já bych ráda ještě kus ostrova viděla.

Nebudu ti překážet, neboj. A třeba bych ti mohla i nějak pomoci. Asistentka fotografa nebo tak něco. Nebudeš litovat, slibuju.“

Než utichly oslavné fanfáry v jeho hlavě, předstíral Daniel hluboké zamyšlení. Poslední věta navíc spustila v kinosále jeho obrazotvornosti divoký pornofilm, který teď nutně potřeboval vypnout. Když se mu to konečně povedlo, řekl tak ledabyly, jak jen dokázal:

„Ale jo, jasně, to by šlo, mohlo by to být fajn.“

„Fakt?“ Celá se rozzářila. „Děkuju! I za tu možnost vidět novináře při práci, to by mě nikdy nenapadlo, že se mi to poštěstí.“

„Co tam děláte? Pojdte do vody!“ zamečel Srneček z bazénu netrpělivě a plácnul dlaní o hladinu.

„Tak kde jsme to skončili?“ zeptal se Bedřich Šuch, když všichni vylezli z vody a osušili se. Bylo na něm vidět, že by si rád vzal slovo, protože on se ke své věštbě pro příští desetiletí ještě nedostal.

„U internetu,“ zasmál se doktor, ale hned smířlivě dodal: „Nemyslím to zle. Tak už to řekni. Síť bude všude a my v ní budeme lapeni jako mouchy v pavučině, je to tak?“

Inženýr se na něj káravě podíval, ale bylo jasné, že svůj proslav má už dávno v duchu několikrát přeříkaný a nic ho neodradí od toho, aby ho teď pronesl nahlas.

„Přátelé. Je to tak. Za třicet let budeme už všichni připojeni a propojeni. Všechno se zjednoduší a zrychlí. Informace k nám budou proudit ze všech koutů světa rychlostí blesku.“

„Ty, Bědo, ale já nepotřebuju vědět, co se děje v kdekteré prdeli. K čemu mi to bude, abych byl ještě víc vyděšený?“ skočil mu do řeči Srneček, ale inženýr ho odbyl mávnutím ruky.

„Technologie půjdou závratně dopředu a Čapkův sen se konečně splní, budou pro nás pracovat skuteční roboti!“